

Helene,
Turstenová

Pod ochranou
stínů

motto detektivka

motto

Helene,
Turstenová

**Pod ochranou
stínů**

Praha 2013

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © 2012 by Helene Tursten
Published by agreement with Leonhardt & Høier Literary Agency A/S,
Copenhagen.
Translation © Eva Nováčková, 2013

ISBN 978-80-7246-710-5

*Karin A. a Olovi C.,
protože se mnou ušli celou cestu*

Vůz rozvážkové služby se pomalu šinul Ringöskou ulicí a řidič rozčileně mluvil do mobilu. Nakonec hovor otráveně zamáchl a telefon hodil na sedadlo vedle sebe. Nemohl najít adresu, a když se zeptal, šéf ho za to seřval a ještě mu nadával do pitomců, že si nezapamatoval ani číslo domu. „Přece to máš na tom lístku, Ademe. Snad umíš číst!“ křičel na něho, než zavěsil. Děkuju pěkně, ten klikyhák může znamenat dvě, sedm nebo devět, říkal si trpce Adem. A kde sakra leží Kolgruveská ulice? Chtěl toho snad příliš, když toho idiota žádal, aby vybavil auto navigací? Adem bohužel nic takového ve svém starém mobilu neměl. To bude první, co si ze svého platu koupí: nový iPhone.

Adem Guzel rozvážel pizzy třetí večer a právě teď trpce litoval, že se do té práce vůbec pouštěl. Měl úplně čerstvý řidičák a zbývaly mu už jen dva týdny do začátku nového školního roku, poslední třídy na gymnáziu. V létě byl v Turecku a hrozně rád se zase setkal s příbuznými a přáteli. Kvůli tomu ale o prázdninách neměl žádnou brigádu. Proto teď vzal rozvážení, aby si před začátkem školy ještě vydělal trochu peněz. Navíc mohl řídit auto. Majitel pizzerie byl starý přítel jeho strýce a právě ten mu práci zprostředkoval. Bohužel, pizzerie ležela v Brunnsbo, části města, do níž Adem dosud nikdy nevkročil. Utěšoval se teď, že je to pro dnešek poslední jízda. Pizzerie měla otevřeno do třiatvaceti hodin a do té doby se právě stačí vrátit. Totiž, pokud najde tu zatracenou adresu.

Snažil se přečíst, co stojí na štítku ulice, ale byla příliš velká tma, aby na to pořádně viděl. Na některých místech

nebyly ulice vůbec označené nebo nápisy nešly přečíst. Pár jich bylo přestříkaných černou barvou. Navíc znovu začalo pršet, a to výhled rozhodně nevylepšilo.

Za ním signalizoval starý volkswagen pickup, že ho bude předjíždět. Řidič vypadal jako přestárlý hipík, v měkkém klobouku a s dlouhými šedými vousy. Když Adema předjížděl, ukázal mu prostředníček. Adem hlasitě zaklel a šlápl na plyn, ale okamžitě přibrzdil, protože zahlédl čitelné označení ulice. Zastavil a naklonil se přes pravé sedadlo k oknu, aby líp viděl. Ano, Kolgruveská ulice. S klíčíci nadějí, že se konečně pizzy zbaví, se otočil o sto osmdesát stupňů. Míloval zvuk skřípějících pneumatik a pach spálené gumy. Automobilovou honičku. Nikdo na mě nemá, říkal si a tiše se zasmál. Pak začal v nízké rychlosti pátrat po číslech na budovách.

Zástavba sestávala ze starých sešlých baráků a skladišť. Uvědomil si, jak je celá oblast temná a pustá. Pouliční lampy většinou nefungovaly, ale přesto vyluštil několik vybledlých nápisů, třeba že tu kdysi stávala autodílna, nějaká importní firma a natěračství. Budovy byly polorozpadlé a patrně se v nich už hodně dlouho nepracovalo. Adem měl pocit, že vjel do města duchů. Nepříjemným pocitem se mu zježily vlasy v zátylku. Jako by se ocitl v hororovém filmu. Vykřikl, když se mu něco mihlo před světlem reflektorů. Byl to ale jen velký černý pták, možná vrána, přesto se mu silně rozbušilo srdce.

Ve světle pouliční lampy, která náhodou nebyla rozbitá, se zjevila kostra lodi. To je snad Bludný Holanďan, pomyslel si ve snaze potlačit úzkost. Za lodí probleskovala černá hladina Göty. Byl ve staré přístavní čtvrti, tady žádní lidé nebydleli. Kdo odtud mohl za pozdního sobotního večera zavolat a objednat si pizzu s dvojitou porcí bernské omáčky? Nikdo, absolutně nikdo! Snažil se klidně dýchat, ale cítil, jak mu panika stahuje žaludek. Vyrážel na něm ledový

pot. Co když to je nějaká léčka? Tady přece vůbec nikdo nebydlí. Nejlepší by bylo co nejrychleji zmizet.

Zastavil, aby mohl vůz otočit, ale ulice byla příliš úzká. Začal tedy couvat stejnou cestou, jakou sem přijel. Na jedné straně viděl vysokou ohradu zakončenou ostnatým drátem. Železná brána byla snad tři metry vysoká. Na jedné polovině visel žlutý nápis, který nešel přečíst, protože text už stářím vybledl. Za vraty ležel vyasfaltovaný dvůr, přeplněný harampádím. Najednou se mu zdálo, že za špinavými okny problesklo světlo. To by znamenalo, že tam někdo je. Ještě víc zpomalil a hledal číslo. Že by konečně našel správnou adresu?

V nízkém dřevěném baráku ve dvoře se dokořán rozletěly dveře a bouchly o zeď domu. Adem bezděky přibrzdil, aby zjistil, co se děje.

Nejdřív v otevřeném vchodu zahlédl jen silné světlo a vzápětí zaslechl křik. Stupňoval se do srdcervoucího řevu a na dvůr vyklopýtal nějaký muž, celý v plamenech. Mával pažemi a pokoušel se běžet k bráně, ale dostal se jen několik metrů, než padl na všechny čtyři. Křik slábl.

Adem seděl v autě jako zkamenělý a zíral na smrtelný zápas hořícího muže. Nemohl od úděsné podívané odtrhnout pohled. Když muž konečně ztichl a svalil se na zem, nastalo podivné ticho. Adem slyšet jen praskot ohně a cítil ostrý pach spáleného masa.

Vůz sebou škulbl a poskočil dozadu, když Adem uvolnil brzdu a řítil se zpět k Ringöské ulici. Jen o fous se vyhnul srážce se dvěma motocykly, které pomalu jely vedle sebe. Ten, s nímž se málem srazil, jel na špatné straně ulice. Jen tak tak se minuli.

Srdce mu bušilo tak prudce, jako by mu chtělo vyskočit z hrudi. Tělo mu ve vlnách zalévala panika a přál si jen sešlápnout plyn a zmizet. Bylo úplně jedno kam, jen když to bude co nejdál. Podařilo se mu paniku potlačit a za-

hnul k okraji chodníku. Třesoucími se prsty sáhl po mobilu, který dosud ležel na vedlejším sedadle, a namačkal 112. Okamžitě to někdo zvedl a profesionální ženský hlas se ho zeptal, čím mu mohou pomoci.

„Ten člověk... hoří! Hoří!“ vzlykl.

V rodině Hussových se oslavovalo. A jak se dalo čekat u rodiny z restaurační branže, stůl byl prostřený umělecky poskládanými lněnými ubrousky a svícemi. Stály tu skleničky a příbory v různých velikostech pro předkrm, hlavní jídlo a dezert. Přirozeně i jídelníček byl výjimečný, sestavený dvěma kuchaři v rodině.

Krister Huss pozvedl skleničku a lehce si odkašlal: „Máme co oslavovat. Já a maminka jsme strašně rádi, že jsi, Jenny, ukončila své kuchařské vzdělání. A navíc máš jak práci, tak i vlastní byt. Gratulujeme!“

Všichni kolem stolu příkyvovali a napili se pravého šampaňského. Jenny si připila nealkoholickým ciderem. V době dospívání byla striktní vegankou, ale během studií vegetariánské kuchyně svůj postoj trochu zmírnila. Ovšem pokud šlo o alkohol, byla přísná abstinentska.

Krister nechal perlivý nápoj chvíli stékat po patře a pak teprve pomalu polkl.

„Přirozeně chceme také poblahopřát k vašemu zasnoubení, Katarino a Felipe, i když už od něho uplynul měsíc. Hodně štěstí!“

Znovu pozvedl skleničku.

„A ve středu jsme s Irenou oslavili stříbrnou svatbu. Dvaacet pět let jsme spolu. A vy jste s námi už čtyřia dvacet.“

Krister mrkl na obě dcery. Nebyla to totiž tak úplně pravda. Dvojčata s nimi byla od začátku manželství. Irena se otřásla při vzpomínce na svou svatební fotografii. Byla v sedmém měsíci a na snímku, kde byla vidět celá, vypadala jako obrněný křižník *Potěmkin*. Tuhle fotografii nikdy

nenechala zarámovat, nýbrž jen portrét hlav, kde se oba do fotoaparátu usmívali. Byli tak srdceryvně mladí, říkala si, když fotografie zahlédla. Stala se matkou, když jí bylo jen o rok méně, než je jejím dcerám teď. Nějakým způsobem svou rodinku dokázala bezpečně provést celým čtvrtstole- tím, i když to nebylo vždycky snadné. Teď se ale zdálo, že všechno dobře dopadlo. I pro Kristera.

„Teď jsem na radě já,“ ozvala se Irena a usmála se na manžela.

Zvedl oči k nebi, ale nedokázal utajit spokojený úsměv.

„Chceme gratulovat tobě, miláčku, že ses stal majitelem restaurace *Glady's*. Protože jsi ten podnik vedl už tolik let, určitě bude prosperovat i nadále. Pusu na to, pane restau- raté.“

S těmi slovy Kristera políbila a ostatní nadšeně přivukovali. Když se všichni trochu utišili, Jenny se zeptala: „A proč vlastně Månsson restauraci najednou prodal?“

Krister okamžitě zvažněl.

„Musel. Sám mi to vyprávěl. Vůbec jsem netušil, že hrál a nadělal si dluhy. Kvůli karbanu se rozvedl a přistěhoval se sem před dvěma lety. Zřejmě za své restaurace ve Stockhol- mu dostal hodně peněz, takže když poplatil dluhy, mohl tu koupit jak *Glady's*, tak i *Námořní restauraci*. Nebo jestli si na koupi půjčil..., to nevím.“

„A teď z peněz za ty restaurace splácí nové hráčské dlu- hy?“ zeptala se Katarina.

„Nejspíš ano. Na jaře se léčil ze závislosti. Zřejmě se mu podařilo finanční situaci stabilizovat, protože má novou přítelkyni..., jak jen se jmenuje..., Jeanette Stenbergová. Pracovala nějakou dobu jako vrchní v *Glady's*, než přešla do *Námořní restaurace*. Právě proto se s ní trochu znám. Milé děvče.“

Krister se napil šampaňského a pokračoval: „Teď se spo- lu odstěhují na Mallorku. Snad v pondělí. Včera mi zavolal

a rozloučili jsme se. Balil a já byl v práci, takže jsme spolu nemohli zajít ani na pivo.“

„Co budou dělat na Mallorce?“ zajímala se Irena.

Sama Jana-Erika Månssona tak dobře neznala, byl to Kristerův starý kamarád. Krister kdysi několik let pracoval ve Stockholmu v *Ritzu*. Když tam nastoupil mladý kuchař Jan-Erik, vzal ho Krister pod svá křídla. Pracovali společně a spřátelili se. Irena a Krister spolu začali během jejího studia na policejní škole chodit a ona se několikrát s Janem setkala. Působil jako příjemný společenský člověk a bylo snadné mít ho rád. Když Irena dostudovala, chtěla se vrátit zpět do Göteborgu a värmlandského kraje a Krister odešel s ní. Janne několik let pracoval v cizině a pak se znovu za-bydledl ve Stockholmu, kde udělal zářnou kariéru. Mnoho lidí překvapilo, když pak své restaurace ověncené hvězdičkami prodal a odstěhoval se do Göteborgu. Krister a Irena si mysleli, že se mu stýskalo po domově. Teprve později se dozvěděli, že se rozvedl, a usoudili, že to byl další důvod k jeho návratu. Nikdo z nich netušil, že byl závislý na hraní, dokud to sám neřekl.

„Povedou restauraci pěkného hotelu v menším městě, které se jmenuje Puerto Pollensa. Majitelem je zřejmě jeho dávný kamarád, nějaký Steven. Znají se z doby, kdy Janne pracoval v Londýně,“ vysvětlil Krister.

Byl čas na přípravu předkrmu. Krister se zvedl a zamířil do kuchyně, aby gratinoval Jennyina rajčata plněná tofu a bylinkami a pro ostatní připravil půlky humrů. Cestou se mu pod nohy připlétl Egon.

„Egone,“ vykřikl Krister a v poslední chvíli se zachytil rámu dveří.

Trpasličí jezevčík se zastavil před prahem. V čumáku si nesl milovaný modrý míček, který zdědil po Sammiem, bývalém psu rodiny Hussových. Posadil se s hlavičkou na stranu, dychtivě mrskal ocáskem a nespustil z pánička po-

hled. Krister přirozeně roztál, jako vždycky. Sehnul se a psa zvedl do náruče.

„Teď ne, drobečku. Až později. Napřed dostaneš jídlo,“ řekl a zavrstal nos do Egonova hebkého kožíšku.

V Egonově slovníku se slovo „později“ nevyskytovalo, ale naproti tomu jasně slyšel výraz „jídlo“. Bylo to jedno z jeho nejoblíbenějších slov.

„Já Egonovi něco dám a ty se věnuj gratinování,“ řekla Irena a zvedla se od stolu.

Pootevřenými dveřmi do ložnice pak zahlédla, že se Egon vyšplhal do její postele. Několikrát škytl a překulil se na záda s packami nahoře. Večeře, sestávající z granulí, vylepšených několika kousky křehkého masa, byla zřejmě lahůdka, protože svou misku čistě vylízal.

Jezevčík usnul, ale z vedlejšího pokoje dál bzučel hovor a smích.

V neděli časně ráno Irenu vzbudilo neodbytné zvonění telefonu.

„Vykašli se na to,“ mumlal Krister a pokusil se ji k sobě přitáhnout.

„To nejde. Může to být důležité,“ odmítla Irena a rozespale přitáhla sluchátko k uchu.

Hlavu měla jako střep a věděla, že večer pila víc než obvykle. Oslavovali. Příležitost se naskytla zřídka, protože dcery byly dospělé a měly vlastní život. Málokdy se podařilo, aby se všichni sešli současně.

Při pohledu na budík viděla, že spala sotva čtyři hodiny. Není divu, že je jí takhle.

„Ano, tady Irena,“ odpověděla a snažila se znít čileji, než se cítila.

„Dobré ráno, Fredrik. Je mi líto, ale musíš dnes přijít do práce,“ oznámil jí kriminální inspektor Fredrik Stridh a mluvil stejně energicky jako obvykle.

„Ale... já mám dnes volno. Včera jsme s Kristerem slavili stříbrnou svatbu.“

Ani se nepokusila potlačit zívnutí, při kterém si málem vykloubila čelist.

„Takže jsi vyřízená? Chápu, ale každopádně musíš přijít. Hannu, Sara a Jonny mají stále dovolenou. Prohlížel jsem pracovní rozvrh. Jonny a Sara mají zítra nastoupit, ale nikomu jsem se nedovolal. Takže jsi tu z týmu jen ty.“

Krister měl pravdu. Neměla to zvedat.

„Tak jo,“ hlasitě si povzddechla. „O co jde?“

„Ve starých prostorách Gothie MC na Ringönu měli včera večer grilovačku,“ odpověděl.

„Grilovací mejdan?“

„Někdo tam ugriloval chlapa.“

Chtělo to horkou sprchu, tři velké šálky černé kávy a krajíc chleba se sýrem, než si Irena mohla sednout do vozu a zamířit k Hisingenu a Ringönu. Kolem osmé ráno v neděli není na ulicích žádný provoz, a tak cesta do Nordstanu a dál přes Götský most šla hodně rychle. Deštivá mlha visící nad městem nevybízela obyvatele města k jízdám v časném ránu.

Vzduch byl dosud teplý, přestože už byla půlka srpna. Za několik týdnů začnou přes západní pobřeží vát první skutečně podzimní větry. Irena si hlasitě povzdechla při pomyslení na podzim, ale byl to spíš výraz spokojenosti. Toto roční období měla ráda.

Po jejich krásné dovolené pracovali s Kristerem zatím jen týden. Letos jeli na dovolenou autem. Projeli severní Francii a bydleli v malých příjemných hotýlcích v menších městech a obcích. Stříbrnou svatbu oslavili trochu předčasně pobytem ve vznešeném hotelu v centru Paříže. Dopřáli si vynikající večeři ve strašně drahé restauraci, jejíž jméno si nepamatovala. Během večera vypili hodně dobrého vína a šampaňského. Následující den se cítila přibližně jako teď. Možná dokonce ještě o trochu hůře. Ale stálo to za to.

Najednou zneklidněla při pomyslení, že by ji mohli zastavit uniformovaní kolegové a dát jí dýchnout do balonku. Kdoví, jak by to dopadlo. Na co myslela, když sedala do auta? Snížila rychlost a snažila se soustředit. Kolgruveská ulice se hledala špatně, i když tu v okolí už dříve několikrát pracovně byla.

S Fredrikem Stridhem se dost dlouho neviděla. Bývali kolegy v oddělení pro objasňování násilných trestných činů, ale před časem ho převedeli do oddělení organizovaného zločinu. Náplní jejich práce byly dlouhodobé projekty a mapování kriminálních gangů, ne vyšetřování vražd. Pokud se něco takového vyskytlo, kontaktovali kolegy z mordparty. Tam Irena pracovala už skoro dvacet let.

„Oběť jsme dosud neidentifikovali. Nenašli jsme ani peněženku, ani žádný průkaz totožnosti či mobil. Přesto si nemyslíme, že jde o obyčejnou loupežnou vraždu. Nikdo nic neviděl ani neslyšel. Ovšem kromě řidiče s pizzami. Ten ale jen zahlédl, jak muž vyběhl z budovy a hořel. Ne to, kdo toho chudáka podpálil. Každopádně jde o strašnou smrt, i kdyby ta oběť sama byla zločinec,“ uzavřel Fredrik Stridh.

Irena a Fredrik stáli na vyasfaltovaném dvoře před rozpadlým domem, v němž kdysi sídlil lokál Gothie v Hisingenu. Technici stavěli stan, aby ochránili místo zločinu před nočním deštěm. Tělo právě odvezli na soudní lékařství, ale děsivý pach spáleného masa se dosud vznášel nad celým okolím. Na zemi byl vidět nepravidelný tmavý flek, kde mrtvý ležel. Oheň vypálil obrysy těla do asfaltu. Z puchu, držícího se ve vzduchu, se Ireně obracel žaludek. Aby na něj přestala myslet, rozhlížela se po místě činu. Na vysokých vratech do ulice visel vybledlý anglický nápis: *Trespassers will be shot! Survivors will be shot again! Bandidos.* „Vetřelci dostanou kulku! A ty, co přežijí, zastřelíme. Bandidos.“ Nápis tu visel od doby, kdy prostory používal gang Bandidos, ale před pár lety je přenechal Gothii.

Dvůr pokrýval popraskaný asfalt a Irena ho odhadovala asi na dvě stě metrů čtverečních. V trhlínách rostla tráva a křoviny. Tu a tam byly hromady pokryté dehtovanou

plachtou. Nešlo moc poznat, co ukrývala, ale sem tam z ní trčely kusy železa připomínající lešenářské trubky. Možná dvůr používala stavební firma jako skladiště. Samotná budova byla polorozpadlá dřevěná bouda s rezavou plechovou střechou. Je ale dost velká, konstatovala Irena, když vešla dovnitř.

Než budovu prohlédli, Fredrik ji v hrubých rysech informoval, jak vypadá současná zločinnost v Göteborgu. Zaměřil se především na gang, který dříve sídlil v těchto prostorách, kde teď došlo k té příšerné události.

Vyprávěl, že Gothii postihly velké problémy během války gangů v letech 2008 až 2009. Válka se vystupňovala mezi několika známými motorkářskými gangy a dvěma většími přistěhovaleckými bandami, jedna z nich se nazývala Gangster Lions. Gothia a Gangster Lions byly odedávna zapřisáhlými nepřáteli, protože bojovaly o sféry vlivu v souvislosti s obchodem s narkotiky, což vyústilo v otevřený střet. Několik členů gangů bylo zraněno nebo zavražděno. Problém se zjednodušil, když se rozpadlo tvrdé jádro v Gothii a členové začali organizaci opouštět. Zdecimovaný zbytek se stáhl do opuštěného areálu nedaleko Gråbo, aby si lízal rány. Dvůr oplotili vysokou ohradou a okolí hlídaly průmyslové kamery. Během posledních let se drželi zpátky, snažili se vylepšit pověst a nabrat nové členy. Pomalu začínali získávat ztracené pozice na drogovém trhu. Údajně se teď zaměřovali na vydírání, což dříve provozovali Bandidos a jejich podskupina X-tým. Protože X-tým v okolí Göteborgu prakticky vymizel, převzala jeho činnost Gothia. Fredrik zaslechl, že jejich nový vůdce Per Šampion Lindström měl kontakty ve stavebnictví. Fredrik významně pokývl na zakryté hromady stavebnin na dvoře.

Když se Irena zeptala, co ještě ví o Peru Lindströmovi, Fredrik shrnul, že vůdce motorkářského gangu je osmatřicetiletý bývalý amatérský boxer a výčet jeho zločinů je

dlouhý jako vzdálenost od starých prostor Gothie k jejich novému sídlu v Gråbo. Je to drzý bezohledný kriminálník, který už seděl za všechno možné, od loupeží po drogové obchody a těžká napadení. Irena si vzpomněla, že se vykroutil z obžaloby za vraždu, případně účast na vraždě. Hlavní svědek beze stopy zmizel a po čtyřech letech se ještě nenašel. Ostatní svědci trpěli naprostou ztrátou paměti. Žalobce musel případ odložit.

Irena s Fredrikem se rozhlíželi po místnosti, která dříve patřila klubu. Špinavá malá okna nepropouštěla téměř žádné světlo. Vlhko a zápach myšinců se mísil s pachem benzínu a spáleného masa. Na betonové podlaze byl velký tmavý flek. Právě tam vrazi oběť polili benzinem a podpálili. Nedaleko ležel velký lovecký nůž. Rukojeť byla z rohoviny, s vyrytou lebkou. Na ocelové čepeli stálo velké P v gotickém stylu. Oba policisté věděli, že tento druh nožů je oblíbený u motorkářů a že nejspíš patřil oběti. Na místě činu technici zajistili i mnohé stopy krve, takže muže zřejmě napřed týrali a teprve potom podpálili.

Podél jedné dlouhé stěny stál hrubě stlučený barový pult, vyrobený z obyčejných ohoblovaných prken. Žádná fajnová práce, říkala si Irena, ale svou funkci plnil. Špinavá kola na neopracované desce svědčila o mnoha lahvích a sklenicích. Za pultem technici našli prázdný plastový kanystr, který podle pachu dříve obsahoval benzin. Vypadal nově. Nález vyvolal u policejního technika Mattiho Berggrena široký úsměv. „To je ono,“ mumlal si pro sebe a kanystr opatrně vložil do plastového pytle. Fredrik vrtěl hlavou a vyslovil jakési pochybnosti o jeho duševním zdraví, ale Irena pochybnosti necítila. Pokud si Matti myslí, že je kanystr důležitý, tak to tak nepochybně je. Nejspíš doufal, že na něm najde vrahovy otisky. Irena měla v mladého technika velkou důvěru. Nastoupil po zázraku mezi techniky – starém Svante Malmovi, a navíc už půl roku žil s Ire-

ninou kolegyní Sarou Perssonovou. I to mluvilo v jeho prospěch.

Kromě nevzhledného barového pultu nebyl v místnosti jiný nábytek. Vypadalo to tam naprosto opuštěně. Podlaha byla pokrytá špačky, starými plechovkami od piva, střepy z rozbitých sklenic, kartonů od pizz a dalším smetím. Nic z toho nepůsobilo nově, zdálo se, že všechno na místě leží už hodně dlouho. Na tomto smetišti nepůjde snadno získat stopy vraha nebo vrahů, říkala si unaveně Irena. Jedinou výjimku tvořil zřejmě nový barel na benzin.

„Takže pokud vím, gang žije a vzkvétá, ale jak je to s Gangster Lions?“ zeptala se.

„Obchody jdou skvěle. Gangster Lions a jejich podskupina Pumas prosperují jedna báseň, ale mezi gangy přistěhovalců propukly v poslední době konflikty. Mnoho z nich by se rádo dostalo na trh. Značkuj si revír,“ odpověděl Fredrik.

V menších zadních dveřích se objevil muž z pohotovostního oddílu.

„Pojďte sem. Našli jsme něco zajímavého,“ oznámil.

Irena a Fredrik za ním vyšli na vyasfaltovanou plochu, která vypadala stejně jako na přední straně, i když šlo o vnitřní dvůr. Lemovaly ho polorozpadlé dřevěné budovy. I tady se zdálo, že dehtované plachty ukrývají hromady stavebního materiálu. Policista popošel k jedné z nich. Nazvedl děravou plachtu a ukázal, co se pod ní skrývá: lesklý motocykl značky Harley Davidson. Fredrik hvízdal.

„Hells Angels,“ hádala Irena.

„Je to možné, ale s harleji jezdí i jiné gangy,“ mínil Fredrik.

„Stačil jsi už zjistit, na koho je registrovaný?“ zeptala se Irena.

Policista přikývl. „Ano. Je to Patrik Karlsson, jednadvaacet let. Zatím toho o něm moc nevíme, ale zjistili jsme tu

i jiné zajímavé věci.“ Popošel k jednomu z baráků na dvore. Když stiskl kliku, dveře se tiše otevřely na dobře namazaném kloubovém závěsu.

„Někdo si přál, aby ho nebylo slyšet,“ konstatoval policista.

Prošli nízkými dveřmi a vstoupili do vlhké místnosti, páchnoucí plísní. Na zemi stál centimetr vody, která sem napršela rozbitou střechou. Na druhé straně byly další, větší dveře. Když uniformovaný kolega vzal za kliku, otevřely se stejně nehlučně jako předchozí. Ukázal na ulici před nimi. „To je Manufakturní.“

„Byly dveře zamčené, když jste sem přišli?“ zeptala se Irena.

„Odemčené. Klíč zůstal v zámku těchto dveří. Je stejný pro oba zámky a je docela nový.“

„Někdo si zajistil chytrý nouzový východ zadem. Nebo diskrétní vstup. A nejspíš tudy vrah nebo vrazi i zmizeli,“ poznamenal Fredrik.

„Třeba sem nové zámky namontovala Gothia,“ napadlo Irenu.

„Možné to je. Zeptáme se jich. A také jestli nepostrádají jednoho člena jménem Patrik Karlsson,“ řekl Fredrik.

Spojit se s vůdcem Gothie bylo jednodušší, než předpokládali. Per Šampion Lindström seděl v policejní cele. Policista ve službě jim s širokým úsměvem potvrdil, že tu Pera mají od 22.25 předchozího večera. O půl hodiny dříve jeho a jeho zástupce Jormu Kinnunena zastavili při běžné dopravní kontrole na Gråboské ulici, kousek od Olofského náměstí. Jejich nové BMW policistům padlo do oka, když proletělo kolem čtyřicet kilometrů nad povolenou rychlostí, a když pak zahlédli, kdo sedí uvnitř, jejich zájem ještě vzrostl.

Vůz řídil Per Lindström. Policisté vytáhli zbraně a nařídili oběma mužům, aby vystoupili z auta a dali ruce vzhůru. Neradi se podřídili. Celou dobu je Per Lindström hlasitě a zřetelně obviňoval, že je policie šikanuje. Při osobní prohlídce policisté zjistili, že oba mají na sobě neprůstřelné vesty. V autě pak našli samopal, který vypadal jako doma vyrobený Uzi. V zásobníku bylo 25 střel místo 32, ale kalibráž 9 x 19 milimetrů jako u průmyslově vyrobené zbraně. Samopal byl ukrytý pod předním sedadlem spolujezdce. Pochopitelně oba popírali, že by o zbrani věděli, a prý netušili, jak se do auta dostala. Ujišťovali, že ji tam musel někdo podstrčit, aby jim způsobil nepříjemnosti. Ostatně, auto ani není jejich, tvrdili. To se potvrdilo. Když policisté kontrolovali registrační číslo, ukázalo se, že je falešné. Podle čísla podvozku bylo auto ukradeno předešlé noci na Královském pahorku v centru Göteborgu.

Když byl Lindström vyzván, aby dýchl do balonku, odmítl. Odvezli je oba do cely a odebrali jim krev. Policisté jasně cítili, že z Lindströma táhne alkohol, a správně předpokládali, že ho nezadrží jen pro rychlou jízdu, ale i řízení v opilosti. K obžalobě se přirozeně připojí i nedovolené ozbrojování.

„Podle záznamu v našem registru chyběly Patriku Karlssonovi po nehodě při odpalování velikonočních raket na levé ruce dva prsty. Soudní lékař potvrdil, že schází i oběti požáru. Všechno nasvědčuje tomu, že na patologii leží Patrik Karlsson,“ řekl Fredrik.

„To je podivné. Byl členem Gothie a zavražděn v jejich starých prostorách. Pokud by šlo o interní záležitost, museli by si přát, aby k vraždě došlo co nejdál od jejich domény,“ upozornila Irena.

Počkali do třinácti hodin, kdy si měli pohovořit s Perem

Lindströmem. Fredrik Ireně vyprávěl, že se Per Lindström a Jorma Kinnunen seznámili, když oba seděli ve stejném vězení. Když pak byl Kinnunen propuštěn pár měsíců po Lindströmovi, dohlédl nově zvolený vůdce klubu, aby se Jorma dostal co nejbliže k němu. Hned od začátku byl pokládán za muže číslo dvě. Kinnunen přitom nepřišel od motorkářů, nýbrž měl kriminální minulost v jednom z přistěhovaleckých gangů. Jeho bývalí kumpáni dostali dlouhé tresty odnětí svobody za drogové zločiny a někteří z nich měli být po jejich odpykání vypovězeni ze země. Takže se jejich gang rozpadl. Pokud se někdo dokonale vyznal v drogách, pak to byl právě Kinnunen. Proto nemusel postupovat nahoru prostřednictvím podřízeného gangu. Měl přesně tu kvalifikaci a špičkovou kompetenci, kterou motorkářský gang a jeho vůdci potřebují. Fredrik se při poslední větě významně pousmál.

„Ten samopal mě překvapuje. Vůdci sami zpravidla zbraně nenosí. Chránit je musí jejich podřízení. Je to pro ně prestižní úkol,“ řekl pak zamýšleně.

„Neprůstřelné vesty měli oba, Lindström i Kinnunen. To svědčí o tom, že počítali s rizikem přestřelky. Nemohl být Kinnunen ozbrojen právě proto, aby chránil Lindströma?“

„Je to možné, samopal ležel pod jeho sedadlem. Nejspíš ho nestačil vyhodit oknem, když se objevila policejní patrola. Jednoduše jeli příliš rychle.“

Per Lindström moc vesele nevypadal. Skutečně byl velice zachmuřený, a měl k tomu určitě hodně důvodů. Pokud bude odsouzen za všechny body obžaloby, může očekávat hodně dlouhý trest. Irena s Fredrikem se dohodli, že výslech zahájí ona. Pak ho případně převezme Fredrik podle toho, jak se všechno bude vyvíjet.

Gangster páchl potem a zbytkovým alkoholem. Měl na sobě tričko s emblémem Gothie a stejný nápis si nechal

vytětovat i na pravé předloktí. V podstatě všechno, co Irena z jeho těla viděla, bylo pokryté různými obrázky. Kolem krku se mu vinul barevný had až k zádům a levému uchu. Na oholené hlavě byl dobře vidět. Had byl prvotřídní práce, ale kvalita ostatního tetování kolísala.

Módní trend tetování je to nejlepší, čeho se policistům celého světa dostalo. S jeho pomocí nebylo třeba žádné velké procedury k identifikaci zločince. Stačila jen slušná fotka. Navíc nešlo skrýt. Per Lindström by musel nosit burku, aby ho schoval.

Irena se představila a vůdce gangu nehnul ani brvou. Jen na ni krátce pohlédl a pak se zadíval na stěnu za ní.

„Chci vám hned říct, že mě nezajímá nic v souvislosti s vaším včerejším zadržením. O výsledky vás a Kinnunena se postarají kolegové,“ zahájila Irena.

Jeho lhostejným pohledem něco problesklo, ale nepohnul se a stále seděl tiše s pažemi překříženými přes prsa. Mohutné bicepsy byly imponující, a samozřejmě i proto zaujal tuto pózu.

„Vynořilo se totiž něco mnohem horšího,“ pokračovala klidně.

Per Lindström si hlasitě odfrkl a pohrdlivě naznačil, že si může nechat od cesty své ubohé pokusy, aby ho přiměla mluvit. Irena ho ignorovala a tiše dodala: „Vražda.“

Trhl sebou.

Irena mlčela, ale nespouštěla z něj oči. Nic neřekl, ale za okamžik se na ni zadíval světlemodrýma očima.

„O žádné vraždě nic nevím,“ utrousil nakonec.

„O jedné určitě ano. Ale nás teď zajímá jen vražda, k níž došlo včera večer až po vašem zadržení, takže vás ani Jormu nepodezříváme.“

Po Ireniných posledních slovech Per trochu povolil v ostražitosti. Došlo mu, že tento rozhovor má nějaký zvláštní význam, jen nemohl pochopit jaký. Nejspíš i zbyt-

kový alkohol v těle přispěl k neopatrnosti. Normálně by neřekl ani slovo. Anebo se v něm prostě probudila zvědavost.

„Zatraceně, a koho zavraždili?“ zeptal se.

„To vám hned řeknu. Nejdřív bych ale ráda věděla, jestli Gothia pořád ještě vlastní prostory na Kolgruveské ulici.“

„Ne. Už pár let máme něco jiného.“

„A víte, kdo ty staré baráky používá v současné době?“

„Ne.“

„Takže to nebyla Gothia, kdo vyměnil zámky na dveřích do Manufakturní ulice?“

Vůdce gangsterů se ušklíbl a nasadil výraz naprostého nezájmu. Ale po chvíli se neudržel a znovu se zeptal: „Kdo zařval?“

„Jeden člověk z vašeho gangu. Patrik Karlsson.“

Per pozvedl světlé obočí a vypadal překvapeně. „Patte? To je vtip?“

„Rozhodně ne. Pokud je Patte totožný s Patrikem Karlssonem a v posledním roce byl členem Gothie, tak je to on.“

Lindström přikývl. Irena přímo viděla, jak jeho unavený mozek usilovně novinku o smrti Patrika Karlssona zpracovává.

„Kdo ho zastřelil?“ zeptal se.

„Nebyl zastřelen.“

Obočí se znovu pozvedlo a teď se už ani nesnažil předstírat nezájem.

„Zatraceně, tak jak teda umřel?“

„Nejdřív ho týrali a pak zaživa zapálili,“ odpověděla Irena bezvýrazně.

V nitru se snažila potlačit vzpomínku na dusivý zápach, který dosud visel ve vzduchu, a na vypálený obrys těla na asfaltu.

„Zatraceně!“

„Ano, byl to příšerný pohled,“ souhlasila Irena.

Per Lindström seděl chvíli tiše a zíral někam nad hlavy policistů. Nakonec se ozval: „S námi to nemá nic společného. Muselo jít o osobní vyřizování účtů.“

„Je to možné. Ale došlo k tomu ve starých budovách Gothie na Kolgruveské ulici. Se svými vrahy se setkal uvnitř, ale když ho zapálili, vyběhl na dvůr, kde uhořel.“

„A sakra!“

Bylo vidět, jak se unavená kolečka v Lindströmově hlavě znovu začínají otáčet. Irena si povšimla změny tónu jeho hlasu. Popis vraždy mu něco naznačil.

„Nemáte tušení, kdo mohl Patrika zavraždit?“ zeptala se.

S nepřítomným pohledem zavrtěl hlavou. Ať už ho napadlo cokoliv, nehodlal se o to s policií podělit.

Při pozdějším výslechu Per Lindström tvrdil, že si s Jormou Kinnunenem vyjeli jen kvůli tomu, aby vyzkoušeli auto. Někáký mladý muž jim ho nabídl ke koupi. Tvrdil jim, že on sám si nemůže dovolit držet tak drahý bourák. Bohužel, jeho jméno mu úplně vypadlo z paměti. A jak se dostala do vozu zbraň, to je pro něho naprostá záhada. Nejspíš ji tam zapomněl bývalý majitel auta. Pokud jde o zjištěný obsah alkoholu v krvi – 1,4 promile – stalo se to jen proto, že špatně odhadl sílu drinku, který mu před večerí přinesla jeho žena. To všechno dohromady spolu s rychlou jízdou by ho mělo na pár měsíců připravit o řidičák, nic víc.

Kinnunen neodpovídal vůbec a všechny pokusy o výslech odbyl jen vzdorovitým mlčením.

Irena si pročtla záznam výslechu obou zadržených, pak si těžce povzdechla a vypnula monitor. I kdyby ti dva věděli nebo tušili důvod vraždy Patrika Karlssona, nikdy vyšetřovatelům neřeknou ani slovo.

„Člověk se vrátí z těžce zasloužené dovolené a rovnou zapadne mezi nejhorší göteborgské kriminálníky.“ Jonny Blom předstíral, že se otrásá hrůzou.

Seděl s ostatními kolem stolu u kávy a vypadal svěže, opáleně a vlastně i spokojeně, protože na ně čekaly čerstvě upéčené skořicové šneky. Přirozeně ale musel komentovat Irenino líčení víkendové vraždy v Kolgruveské ulici.

„Vítáme tě zpět,“ řekl komisař Tommy Persson a žertovně zvedl k přípitku šálek s kávou.

„Děkuju pěkně, mafie má vražedné choutky hned první den, kdy se objevím v práci. Nakonec se tu ještě budu bát. Copak se tady nikdo nestará o naši bezpečnost?“ stěžoval si Jonny a naoko se rozhlížel kolem stolu.

Vedle něho seděla kriminální inspektorka Sara Perssonová. Od jejího nástupu na oddělení se žertovalo o tom, že má stejné příjmení jako komisař, a Jonny se vždycky poskleboval a nadhazoval něco o protekci.

Poslední reorganizace Krajské kriminálky v Západním Götalandu přinesla kromě změny jména i dva zjevné výsledky: oddělení pro objasňování násilných trestných činů se v budově přestěhovalo o patro výš a Tommy Persson byl jmenován komisařem. Jejich bývalá šéfka Efva Thylyqvistová dala po svém přepadení v loňském roce výpověď. Trpěla trvalými následky. Po pokusu o škrcení měla chraptavý drsný hlas. Navíc skončil její tajný milostný vztah s Tommym Perssonem. Nesl hodně těžce, že mu byla nevěrná s kolegou, navíc ještě s jeho nadřízeným. Irena si oddechla, když se dozvěděla, že se k nim už šéfka nevrátí. Teď Thylyqvistová pracovala na Zemské kriminálce ve Stockholmu. Irena přesně nevěděla, co tam dělá.

Tommy Persson Ireně nabídl, jestli nechce převzít jeho bývalou službu zástupce komisaře, ale Irena po zralé úvaze odmítla. Především nenáviděla administrativní práci, ale také jí vyhovovalo to, co dělá. Měla ráda pohyb a změnu. Navíc jí dělalo problém písemné vyjadřování. V současné době se to označuje jako dyslexie. Když do školy chodila ona, pokládalo se to za lenost a hloupost.

Místo Ireny se stal zástupcem komisaře Hannu Rauhala. Ukázalo se, že to byla skvělá volba. Irena věřila, že Hannu může novému komisaři poskytnout lepší pomoc, než by dokázala sama. Hannu byl skvělý na pátrání v archivech a registrech a dokázal z nich vylovit takové informace jako nikdo jiný. Jak to dělal, bylo pro ni i po letech velkou zá-

hadou. Měl se vrátit z dovolené příští týden a Irena věděla, že už po něm všichni touží.

„V tomto případě vyšetřujeme případ společně s oddělením pro objasňování organizovaného zločinu, a tedy především s naším starým kolegou a kamarádem Fredrikem,“ dodala ještě.

„Skvělé. Ví nejmíc o tom, co se děje v göteborgských mafiánských kruzích,“ poznamenal komisař Persson a dolil si kávu.

„Pokud jde o mě, může udělat třeba všechno,“ mumlal Jonny a sáhl po posledním zákusku.

Komisař se pousmál, ale hned zase zvažněl a rozdělil práci pro dnešek. Jako obvykle šlo především o to, zjistit co nejdřív všechna dostupná fakta o oběti a zločinu.

V pondělí odpoledne vešel do budovy policie mladý muž a chtěl mluvit se „čmunchaly, co tu drží šéfa“. Chvilí trvalo, než služba ve vstupním okénku pochopila, že trochu otlýl mladík v kožené bundě s nápisem Desperados na zádech hledá policisty, kteří vyšetřují případ Pera Lindströma.

Výrostek vystupoval hodně arogantně, ale těkající pohled a kapky potu na čele jeho sebejistotu zrazovaly. Žádný mladistvý zločinec se necítí moc dobře v budově, kde se to hemží policisty. Navíc tušil, že návštěva by ho mohla stát nějaký rok na útraty státu. Ale i to patřilo do jeho povinností a odměna bude stát za to.

Uniformovaný policista mladíka odvedl do jedné z výslechových místností. Nechal ho tam pár hodin vydusit a pak ho vyslechl jeden z vyšetřovatelů. Odvážlivec se jmenoval Kevin Berg. Byl to sedmnáctiletý člen gangu Desperados, což potvrzoval černobílý emblém na jeho zádech: měřil v průměru asi 40 centimetrů a uprostřed se vyjímal kouřící pistole. Desperados byl předměstský gang dospíva-

jících mladíků, kteří toužili po vstupu do Gothie. Mladý Kevin už měl několik záznamů v policejním registru pro krádeže mopedů a aut, držení hašiše pro vlastní potřebu a spoluúčast při vloupání do obchodu s tabákem.

Kevin Berg přiznal, že právě on v noci na sobotu ukradl BMW. O den později kontaktoval Pera Lindströma a nabídl mu, že mu prodá dobré auto. Pochopitelně se nezmínil o tom, že vůz ukradl. Nejdříve tvrdil, že oba šéfové z Gothie jeli k němu do Kortedaly, aby se na auto podívali a vyzkoušeli ho. Když se ho ptali, kde je v tuto chvíli zaparkované vlastní Lindströmovo auto, nebyl si jist a za chvíli své vyprávění pozměnil. V nové verzi Kevinovi pomohli dva starší kamarádi odvézt vůz na pozemek Gothie nedaleko Gråbo – ne, jejich jména si nepamatuje, ale ví, že oba vlastní řidičský průkaz. Ten jeden kamarád jel vlastním vozem a druhý řídil BMW. Ve dvoře Kevin vůz nechal zájemci. Domluvili se, že si v neděli zavolají a obchod dokončí. Jenomže se to nestalo, protože Per Lindström a Jorma Kinnunen byli zadrženi.

O zbrani nevěděl vůbec nic. Tu ve voze musel zapomenout předchozí vlastník. Jelikož ale pravou majitelkou vozu byla jednadsmesátiletá zubní lékařka v důchodu, která nikdy v žádných kriminálních souvislostech nefigurovala, nevypadalo to moc pravděpodobně.

K velkému zklamání vyšetřovatelů nebylo na zbrani možné zajistit žádné otisky prstů. Někdo ji velice pečlivě otřel. Jorma Kinnunen se ani nesnažil vysvětlit, proč měl při zadržení na ruku tenké kožené rukavice. Policistovi na otázku odpověděl jen ledovým pohledem.

Protože Kevinovi ještě nebylo osmnáct, při odsouzení ho mohl čekat pouze poloviční trest za nepovolené řízení a krádež vozu. Až by ho propustili z vězení, buď by ho čekalo plnoprávné členství v Gothii, nebo přinejmenším by se ocitl mezi vyvolenými, kteří budou přijati. Členové

Desperados se věkově pohybovali mezi třinácti a osmnácti lety a byli nasazováni na nejrizikovější práci. Především tam, kde hrozil trest vězení, jako třeba v obchodu s drogami. Gothia distribuovala drogy k Desperados, kteří je rozprodávali narkomanům na ulicích. Tam bývalo riziko zadržení největší. Ale protože prodejci byli nezletilí, dostávali mírnější tresty. Takové riziko podstupovali, aby se dostali co nejvýš: do Gothie.

V pondělí večer mohli Per Lindström a Jorma Kinnunen opustit celu jako svobodní muži, i když Lindströmovi odebrali řidičák a bude ho čekat soud pro řízení pod vlivem alkoholu. Všichni policisté si ale kladli otázku, kam měli oba banditi namířeno kradeným autem, v neprůstřelných vestách a s ostře nabitou zbraní. Odpověď možná nikdy nedostanou.

Když se stal vlastníkem *Glady's*, musel si Krister Huss prodloužit pracovní dobu. Čas, který věnoval administrativě, mu sice stále postačoval, ale kuchyně potřebovala posilu. Proto tam teď trávil každé pondělí večer a každý čtvrtý víkend. Bylo to nutné proto, aby ostatní kuchaři měli souvislé volno. Když se staral o administrativu, doprovázel ho do restaurace Egon. V kanceláři pak ležel ve svém košíku. Jakmile se začal nudit, připomněl páníčkoví svou existenci a Krister si udělal přestávku. Většinou pak prošli Lorensberským parkem nebo si udělali kolečko po Hedenu. Fungovalo to dobře. Krister oceňoval, že ho procházka se psem nutí, aby se během dne pravidelně hýbal. V pondělí večer, kdy pracoval v kuchyni, nemusel být Egon doma dlouho sám, protože Irena spěchala s návratem.

Po přestěhování do centra Göteborgu se oběma zlepšila kondice, což platilo především pro Kristera. Staré volvo prodali a teď měli jen jedno auto, zánovní Renault Mégane v dobrém stavu. Tramvají nebo autobusem jezdili jen v dešti. Vůz většinou stál na jejich parkovacím místě před domem, ale když Krister sloužil v kuchyni, jezdil autem, protože se zřídkka vracel před půlnocí. Do práce mu to trvalo asi čtvrt hodiny, zatímco Ireně dvojnásobně dlouho. Někdy jela na kole a za dvacet minut už seděla u svého stolu. Cesta domů byla značně namáhavější, protože na Guldheden vedl asi dvoukilometrový, dost strmý kopec. Po návratu domů šla Irena ze všeho nejdřív do koupelny svléknout si propocené oblečení. Po dlouhé horké sprše s ledovým zakončením se cítila krásně osvěžená. Jízda na kole byla

skvělým tréninkem kondice a nevyžadovala peníze ani čas navíc. Spolu s tréninkem jiu-jitsu dvakrát týdně ji tento režim držel v dobré formě. Nevýhodou ovšem bylo to, že cyklista v Göteborgu během silné dopravy fungoval jako živoucí filtr. I když nikdy nekouřila, měla pocit, že má plíce plné sazí a výfukových plynů.

Krister odjel dopoledne do práce autem, protože měl dnes pracovat v kuchyni. Normálně to býval nejklidnější večer týdne, ale dnes byla restaurace celá zamluvená. Nějaká větší společnost oslavovala a měli mít šestichodové ochutnávkové menu s příslušnými víny. Jenny mu pomáhala sestavit vegetariánské alternativy ke všem chodům. Krister byl nesmírně hrdý na svou dceru a její volbu povolání. V budoucnosti všechny restaurace určitě budou zaměstnávat kuchaře-odborníky na vegetariánské pokrmy. V tomto ohledu už byla *Glady's* o krok dál. Začal si zpívat, vysoko a falešně. Ale nevadilo to, protože kuchyně šuměla aktivitou a jeho hlas v hluku docela zanikl. Kolegyně Ingrid vytáhla lahev pernodu a spěchala s ní do restaurace. Flambovací stůl už byl připraven a hosté, kteří si objednali hovězí *filé de chef*, se nemohli dočkat. Lehké poklepání na rameno přerušilo Kristerovo pěvecké vystoupení. Jejich nově přijatý kuchař Anton Fritzell žádal o jeho pozornost. Byl to skvělý kuchař, a pokud šlo o ryby, přímo fenomenální. Teď ale vypadal velice rozpačitě. „Kristere, mám problém.“

„Copak? Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal se Krister.

„Ano. Volala mi Linda. Zabouchla si dveře, je venku a klíč od auta zůstal také v bytě. Jsou s ní i děti. Viděl jsem, že máš na dvoře auto. Mohl bys mi ho půjčit, abych zajel domů? Já jsem tu dnes na kole, a tak...“

„Ovšem že si ho můžeš půjčit. Je tu dnes tolik práce, že je jen v mém vlastním zájmu, abys byl zase co nejdří-

ve zpátky,“ řekl Krister a usmál se. Požádal Antona, aby míchal omáčku, a sám zaběhl do šatny pro klíč od auta. Anton mu s ulehčením poděkoval a sáhl po svazku klíčů. Zmizel ve dveřích, aniž by se převlékal. Za chvíli přece zase bude zpátky.

S pobrukováním se Krister natáhl po květináči s čerstvým tymiánem. Než ho ale vzal do ruky, otřásla budovou strašná rána. Velká okna do dvora se rozbila a střepy skla zasypaly kuchyň. Na zlomek vteřiny personál ztuhl šokem a všechno znehybnělo. Teprve když někdo začal křičet, všichni se pohnuli a vrhli se ke dveřím. Krister běžel na dvůr.

„Antone,“ křičel.

Když se mu podařilo otevřít okované zadní dveře, vyběhl ven. Jeho vůz byl v jednom plameni a oheň se rozšířil i na sousední auto. Silný kouř plnil oči a plíce. Několik metrů před hořícími auty leželo na zemi nehybné tělo.

S pláčem v hlase Krister mumlal: „Panebože, to je moje vina! Moje...“

Rozběhl se k Antonovi a snažil se zadržet dech. Horko z hořících aut téměř nešlo vydržet, ale přiměl se doběhnout až k nehybnému tělu. Kouř mu do očí vehnal slzy a štípalo ho v plicích, když se pokusil maličko nadechnout. Přiběhlo k němu několik dalších kolegů a společně Antona odsunuli dál od hořících aut. Všichni kašlali a lapali po dechu. Anton krvácel ze dvou ran na hlavě. Pohnula se mu oční víčka, ale na volání nereagoval.

Za několik málo minut byl úzký zadní dvůr ozářen modře blikajícími pohotovostními vozy. Nejdřív ze všech byla na místě záchranka. Zdravotníci konstatovali, že Anton žije, ale je v bezvědomí. Měl zranění na hlavě a zlomenou paži – aspoň tolik hned mohli říct šokovaným kolegům, než vyrazili na pohotovost Sahlgrenské nemocnice.

* * *

V kalném světle svítání stáli Irena a Jonny Blom vedle sebe a dívali se na vyhořelé vraky obou aut. Irena si trpce pomyslela, že dýchat vzduch ze spáleniště je už pro ni pomalu normální. Byla hluboce otřesená tím, co se stalo, a současně nedokázala přijmout, že se to týká její rodiny. Proč? Proč? znělo v ní. Protože ji odpověď nenapadala, rezolutně odsunula myšlenky stranou a snažila se soustředit na místo činu. Anton našťestí neutrpěl zranění, která by ohrozila jeho život. Otřes mozku podle lékaře, s nímž Irena mluvila, nepatřil mezi nejtěžší. Naopak zlomenina paže byla komplikovaná a během dne ho budou operovat. Lékař se ale domníval, že Anton bude zase v pořádku. Potrvá ovšem několik týdnů, než se vrátí do práce, a Krister tak měl o kuchaře méně. To nebyl dobrý start pro nového majitele restaurace.

Jonny obcházel zbytky aut a mohutně zíval. Několikrát si souhlasně pokývl, než se otočil k Ireně.

„Tohle si žádá pár šálků kávy. A mimochodem – má Krister životní pojistku?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla překvapeně. Jeho otázka ji mírně řečeno ohromila.

„Dobře. Takže jsi mu bombu pod auto zřejmě nestrčila ty,“ ušklíbl se.

„To je moc vtipné,“ zlobila se Irena.

Teď opravdu nebyla správná chvíle na podobné legrácky. Byla unavená po bezesné noci a v nitru cítila chaos. A v takové chvíli má Jonny chuť žertovat! Musela se hodně přemáhat, aby ho nenakopla. Zřejmě si jejího rozpoložení nevšiml.

„Takže ty vůbec netušíš, kdo za tím je?“

„Ne.“

„Pak se musíme zeptat Kristera,“ konstatoval Jonny.

Protože ten byl právě doma, navrhla Irena, aby se za ním rozjeli. Sedli do auta a namířili k Guldhedenu.

„Je u něho Katarina. A odpoledne přijde Jenny. Večer budu doma já. Nechceme ho nechat samotného. Přinejmenším ne dnes,“ vysvětlila Irena.

„Co si o tom myslíš?“

„Říká, že to zvládne..., ale současně vím, že je v šoku. V noci tvrdil něco o tom, že je to jeho vina. Ale snad nemusí mít výčitky svědomí kvůli tomu, že do auta šel Anton? Přece to mohl být... on.“

Poslední slovo jí uvízlo v krku. To pomyšlení bylo nesnesitelné.

Bylo vidět, že Krister v noci nespál. Ranní slunce pronikající kuchyňským oknem odhalovalo hluboké vrásky v jeho obličeji a kruhy pod očima. Je pravda, že je o deset let starší než Irena, ale v této chvíli si poprvé za jejich pětadvacetileté manželství uvědomila, jak zestárl. V následujícím okamžiku se jí srdce naplnilo láskou a soucitem. Chudák Krister, tohle bylo na něj moc.

Katarina připravila konvici silné kávy a z mrazáku vytáhla pečivo, které dala rozehrát do mikrovlnky. Jonny položil první otázku: „Věděl někdo, že si Anton půjčil tvé auto?“

„Ne. To jen...,“ zavolala mu manželka, že si zabouchla klíče, a bylo pozdě. Anton jezdí do práce vždycky na kole. Aby se domů dostal rychleji, požádal mě o vůz,“ odpověděl Krister.

Mnul si oči, jako by byl ospalý, ale Irena věděla, že to dělá kvůli lepšímu soustředění. Byl smrtelně unavený, a současně se nemohl uvolnit. Na talířku vedle jeho hrníčku ležel nakousnutý krajíc chleba.

„Takže musíme předpokládat, že bomba byla určena tobě,“ konstatoval Jonny.

Irena viděla, že už i tak hodně bledý obličej jejího muže

ještě více zšedl. Nepokoušejí se o něho mdloby? napadlo ji. Jonny je strašně necitlivý. Ale byla ráda, že se na to nemusela zeptat sama. Soustředila se na jeho odpověď.

Krister několikrát polkl, než se ozval: „Nejspíš... Nebo si někdo vůz spletl.“

„Spletl? Má někdo podobný?“ otázal se Jonny a lehce pokrčil čelo.

„Ano..., tedy... Janne má také červený Renault Mégane. I když trochu novější. Ale myslím si, že ve tmě vypadá jeden mégane jako druhý.“

„Kdo je Janne?“ vyptával se Jonny.

„Můj bývalý kolega, Jan-Erik Månsson. Před dvěma lety koupil *Glady's*. Teď mi restauraci prodal.“

„Od kdy jsi majitelem?“

„Prodej se uskutečnil před třemi týdny.“

„Ale Janne tam pořád parkuje? I když to teď je tvoje restaurace?“ zamýšleně se zeptal Jonny. Krister se pod jeho pohledem přikrčil.

„Ne, možná už ne,“ zamumlal a zavrtěl se.

Jonny se odmlčel a rozhostilo se významné ticho. Sluneční paprsky, které pronikaly oknem, se odrážely od nových lesklých kuchyňských dvířek a zaplavovaly malou místnost světlem. Irena ani Krister si toho nevšíмали, protože v Ireně narůstaly temné obavy. To se nás přece nemůže týkat, říkala si úpěnlivě.

Krister se nadechl. „*Glady's* má na dvoře čtyři parkovací místa. Janne bydlí jen o pár bloků dál, a když nenajde místo k zaparkování, postaví vůz u nás,“ vysvětloval horlivě.

„Stává se to pravidelně?“

„Ne..., to asi ne,“ odpověděl tiše Krister.

Jonny se opřel do židle a opěradlo zaskřípělo.

„Takže Janne už do *Glady's* nechodívá. Občas použije zadní parkoviště, ale neví se kdy. Naopak se ví, že tvoje auto tam stojí každé pondělí večer. Přestože Janne má po-

dobné auto, myslím si, že ho jako cíl útoku můžeme vyloučit,“ rozhodl Jonny.

Irenu něco napadlo.

„Kristere, vzpomeneš si, kdy Janne prodal svůj mercedes? Bylo to v březnu, nebo v dubnu?“

Krister si promnul čelo a statečně se pokusil zamyslet.

„Jistě to nevím, ale nejspíš koncem března. Je to důležité?“

Irena si jistá nebyla, ale přesto měla pocit, že by to nějaký význam mít mohlo.

„Třeba ne. Ale jezdil v hezkém mercedesu. Byl to jeden z největších modelů a skoro nový. A najednou si pořídil o hodně menší a levnější mégane.“

Krister přikývl a zamýšleně se ozval: „Ty si myslíš, že výměna vozu měla něco společného s jeho hráčskými dluhy? Nejspíš opravdu ano. Asi to auto prodal, aby je mohl splatit. A potom prodal i restauraci a...“

„Počkej. Ty říkáš, že Janne má hráčské dluhy?“ přerušil ho Jonny.

Krister unaveně přikývl.

„Ano. Jenomže mi tvrdil, že je už splatil. A celé jaro chodil na terapii.“

„Hmm..., rád bych s ním mluvil. Kde ho najdeme?“ zeptal se Jonny.

„Na Mallorce. Včera tam odletěl. S partnerkou tam budou pár měsíců žít. Už tam má práci a bydlení.“

Jonny se hluboce nadechl a opřel se dozadu. Židle znovu zanaříkala. Netrpělivě bubnoval prsty do stolu. Pak se naklonil dopředu a ostře pohlédl na Kristera.

„Vyhrožoval ti někdo?“

„Vyhrožoval? Nee... ne,“ bránil se Krister a vypadal zaraženě.

Pohlédl dolů na sepnuté ruce, které měl položené na stole. Jonny z něho nespustil pohled a přimhouřil oči do malých

škvírek. Panebože, on Kristerovi nevěří! Irena si to uvědomila s pocitem bezmoci. Neměla by se zlobit? Na Jonnyho? Nebo snad na Kristera? V tuto chvíli se cítila naprosto zmatená a strašně unavená. Měla by se pokusit trochu odpočnout. Doma ale zůstat nemůže. Musí zjistit, co se stalo a proč.

Když se Irena s Jonnym vrátili na oddělení, čekal tam na ně Fredrik Stridh.

„Ahoj, to už se v oddělení pro objasňování organizovaného zločinu vstává?“ pozdravil ho Jonny a šklebil se.

„Vždy připraven,“ odpověděl Fredrik, uklonil se a naznačil, že smeká čepici.

„Jsi tu kvůli našemu flambovanému příteli z Kolgruveské ulice?“ vyptával se Jonny.

„Ne. Kvůli bombovému útoku na auto před *Glady's*. Před chvílí se s námi spojili technici. Jde o stejný typ bomby, která vloni zabila Sorana Siljaca.“

Irena sebou škubla. Soran Siljac a Krister se znali. Příčinnivý přistěhovalec z bývalé Jugoslávie v kuchyni *Glady's* pár let pracoval, než se přesunul do jiné restaurace v Göteborgu. Před dvěma lety si koupil restauraci ve Vasastanu. Před necelým rokem vyletěl do vzduchu ve svém novém Volvu V70.

Jediným motivem, který během vyšetřování vyplynul, bylo vydírání. Soran Siljac měl zaplatit za svou ochranu, „aby se jemu nebo jeho restauraci nic zlého nepřihodilo“. Podle anonymního svědka poslal Soran Siljac vyděrače k čertu a nezaplatil. Policie zjistila, že za vydíráním byl jeden z kriminálních gangů, ale blíže určit ho nedokázali. Čtvrtí, v níž restaurace leží, pokládali za svůj revír jak Gangster Lions, tak Gothia.

„Takže stejný typ bomby...? To je zajímavé,“ utrousil

Jonny a zavadil pohledem o Irenu. Ta mlčela a snažila se vypadat, jako by ta zpráva nic neznamenalala. V nitru jí však vířily myšlenky. Proč by nějaký kriminální gang umístil bombu pod jejich vůz? Věděl snad Krister víc? Nebo to s nimi nemělo nic společného? Byl to omyl? Spletli si ho s Jannem?

„Takže to znamená, že při vyšetřování bomby pod autem budeme spolupracovat. Mluvili jste už s Kristerem?“ zeptal se Fredrik.

Jonny přikývl a v hrubých rysech popsal rozhovor. Fredrik zůstal chvíli zamysleně sedět a uvažoval o údajích, které slyšel.

„Takže jsi měl pocit, že Krister ví víc, než řekl?“ zeptal se nakonec.

Přestože otázkou směřoval k Jonnymu, otočil hlavu k Ireně. Vyschlo jí v ústech, když i Jonny se k ní obrátil.

„Nemyslím si, že by Krister něco věděl. Je jen v šoku. Zeptám se ho... později,“ dodala ochable.

„Bude asi lepší, když ho vyslechne někdo jiný,“ mínil Fredrik a sraštil čelo.

„Ne. Postarám se o to sama. Bude to tak nejjednodušší. Vy se můžete zaměřit na další vyšetřování,“ řekla rychle a snažila se na tváři vyloudit náznak úsměvu.

„Tak dobře,“ přikývl Fredrik.

Znovu se otočil k Jonnymu.

„Musíme si promluvit s tím Janem-Erikem,“ připomněl.

„Včera se svou přítelkyní odletěl na Mallorku, ale určitě bych mohla zjistit, kde bydlí,“ nabídla se Irena.

Cítila ulehčení, že se pozornost kolegů přesunula od Kristera na bývalého majitele *Gladyš*. Navíc opravdu snadno zjistí jeho současnou adresu. Krister si určitě vzpomené, jak se ten majitel restaurace Steven jmenuje příjmením. A kolik hotelů vůbec může být v Puerto Pollensa?

* * *

Ukázalo se, že v malém městě na severním pobřeží Mallorky je malých hotelů spousta. Jeden z nich patřil Stevenu Williamsovi. Když ho Irena konečně zastihla a ptala se ho, jak by se mohla spojit s Janem-Erikem Månssonem, Angličan její otázku vůbec nechápal. Svého starého kolegu a přítele neviděl od loňského léta. Tehdy ho Jan-Erik v červnu na týden navštívil. Pak si už vyměnili jen vánoční přání a několik mailů. Williams vůbec netušil, že Jan-Erik s přítelkyní plánují přijet do Puerto Pollensa, tím méně, že se chtějí v městečku usadit a pracovat v hotelu. Podle něho o tom spolu vůbec nikdy nemluvili.

Když Irena ukončila hovor, snažil se její unavený mozek zpracovat novou informaci. Je pravda, že dvojice na Mallorce vůbec není? A pokud to tak je, kde tedy jsou?

Irena se spojila se všemi letišti poblíž Göteborgu. Zkontrolovala odlety předchozího dne a konstatovala, že ani Jan-Erik Månsson, ani jeho přítelkyně Jeanette Stenbergová se nenacházeli v žádném seznamu cestujících. Naproti tomu jméno Jana-Erika bylo v seznamu pasažérů do Miami. Koupil si jednosměrnou letenku s odletem v pondělí časně ráno. Zajímavé na tom bylo to, že nebyl odbaven. Pokud by vše probíhalo podle plánu, nacházel by se v této chvíli někde ve Spojených státech. Něco se ale muselo stát. Kde ten ztracený chlap vězí? A proč Kristerovi lhal? přemítala Irena.

Zvedla sluchátko a vytukala číslo, které na Jana-Erika měla. Nikdo to nevzal a vzápětí naskočil automat.

Po chvíli pátrání zjistila číslo domů k Jeanette Stenbergové. Ani tam nikdo telefon nezvedl. Pro jistotu zavolala do *Námořní restaurace*. Třeba tam někdo bude o Jeanettě vědět.

Skutečně ji překvapilo, když náhle uslyšela milý ženský hlas.

„*Námořní restaurace*, dobrý den. U telefonu je Jeanette.“

„Ehmmm..., dobrý den. Jmenuji se Irena Hussová. Jsem Kristerova manželka a kriminální inspektorka a...“

„Já vás znám. Jednou jsme se setkaly, když jsem pracovala v *Gladyš*. Co potřebujete?“

Irena si pamatovala, že Jeanette je asi čtyřicetiletá plnoštíhlá blondýna. Černý kostým jí perfektně seděl a límeček halenky měla křídově bílý. Jen její tvář si nemohla vybavit.

„Hledám Janneho. Nevíte, kde by mohl být?“ zeptala se lehkým tónem.

Chvíli bylo ticho, pak se Jeanette zeptala: „Má to něco společného s vaší prací?“

„Ano. Potřebovala bych s ním mluvit.“

„Nestalo se mu něco?“

„Ne. Jen s ním musíme mluvit v souvislosti s tím vozem, co vybuchl na zadním parkovišti *Gladyš*. Jistě jste už o tom zaslechla.“

„Ano, ovšem. Mluví se o tom ve zprávách. Je to strašné. Ale co to má společného s Jannem?“

„To zatím nevíme. Musíme s ním hovořit kvůli vyšetřování. Víte, kde je?“ opakovala.

„Vlastně nevím. Sháněla jsem ho včera večer, ale bez úspěchu.“

„Kdy jste spolu byli naposled?“

„V neděli. Večeřeli jsme u mě.“

„Kdy jste se rozešli?“

„Chvíli po jedenácté. Nechtěl u mě spát, protože se chystal časně ráno vstát a uklidit si byt. Prodával ho a makléř měl za ním přijít dopoledne s nějakým zájemcem.“

Ne, Janne nechtěl uklízet. Hodlal zmizet na Floridu bez tebe, říkala si Irena, ale mlčela.

Místo toho se zeptala. „Nemáte tušení, kde by mohl být?“

„Ne.“

Na několik vteřin se telefon odmlčel, ale pak se Jeanette prudce nadechla a pokračovala: „Pokud někde nehraje po-

ker. Pak zapomene na místo i čas. Přes léto se to nedělo, ale teď možná ano.“

V jejím hlase zazněla zřetelná trpkost.

„Máte k takovému podezření důvod?“ sondařovala opatrně Irena.

„Ano... V neděli mi připadal hrozně roztržitý. Neposlouchal, co říkám, a sotva mi odpověděl. Otrávil mě to..., ale teď mě napadlo, že ho znovu přepadla hráčská vášeň. To pak bývá... trochu nepřítomný.“

Hlas se jí zlomil a Irena slyšela, že zápasí s pláčem.

„Stalo se někdy, že by o sobě tak dlouho nedal vědět?“ zeptala se.

„Ne.“

Opravdu hrál jednoduše v nějaké špeluňce karty a na všechno zapomněl?

„Co hraje?“

„Úplně všechno. Jen když jde o peníze. Ale slíbil mi, že přestane. Chodil na terapii, léčil se ze závislosti na hráčství... a fungovalo to.“

Začala hlasitě vzlykat a požádala Irenu, aby na okamžik zůstala u telefonu. Slyšela, že se Jeanette hlasitě vysmrkala a několikrát si odkašlala.

„Zkuste to v Casino Cosmopol nebo v Åby. Je tam několik pokerových klubů, v nichž hrával. Nevím, jak se přesně jmenují nebo kde leží. Nejspíš jsou ilegální,“ dodala věcně.

Nic v jejím hlase nenaznačilo, že před chvílí plakala.

Irena poděkovala, že si na ni udělala čas, a slíbila jí zavolat, jakmile zjistí, kde Janne je.

Odpoledne se všichni vyšetřovatelé shromáždili v jídelně, aby si prošli všechno, co během dne vyšlo najevo. Věděli, že Jan-Erik Månsson si rezervoval letenku SAS do Frank-

furtu a odtamtud dál Lufthansou do Miami. Jinou letenku si nekoupil a nezamluvil si ani hotel, ani zapůjčení vozu. Neměli žádné vodítko, co chtěl po příletu do Spojených států dělat. Všichni předpokládali, že se snažil utéct a zahladit po sobě stopy.

Irena zjistila, že z různých automatů vybral celkem 30 000 korun a švédskou měnu směnil za dolary ve Forexu na Avenue.

„Není to nijak moc peněz, pokud chce člověk v USA zmizet. Na různých kontech mu teď zbývají sotva dvě stovky. To je všechno,“ shrnula Irena.

„Jenomže do USA neodletěl. Kde tedy je?“ Fredrik Stridh se podíval na kolegy kolem stolu.

„Třeba ta hotovost v ruce byla pro něho tak velké pokušení, že teď někde hraje,“ nadhodila Irena.

„Jistě. Jenomže v tom případě neměl všechny peníze směnit za dolary,“ připomněl komisař Tommy Persson.

Jonny Blom se najednou rozjasnil. „Co když ho někdo okradl?“ vyhrkl rozčileně.

Nebylo to vůbec od věci. Někdo mohl zahlédnout jeho finanční transakci ve Forexu, sledovat ho a na nějakém vhodném místě ho okrást. Nebo ho mohli o peníze připravit v některém hráčském doupěti. Byla to každopádně relativně vysoká suma. Jenomže v posledních dnech nikdo podobnou loupež nenahlásil.

„Nemohl Månsson zjistit, že jeho únikový plán byl odhalen, a někde se ukrýt?“ napadlo Tommyho Perssona.

Irena se podívala na starého kamaráda z policejní školy. Znali se už čtvrt století. Napadlo ji, že roky na nich začínají být vidět. Prošedivělé vlasy mu prořídly a kouty se zvětšily. Kolem pasu ztloustl, ale zřejmě se už o to nestaral. Nepříjemná milostná aféra s Efvou Thylquistovou ho hodně zasáhla. Aspoň co Irena věděla, v jeho životě se teď jiná žena nevyskytovala.

Najednou si uvědomila, že diskusi neposlouchá. Přemohla ji únava a myšlenky se rozutíkaly. Napětím vůle se pokusila znovu zbystřit pozornost.

„Buď zalezl do ilegálního klubu a hraje poker, nebo se před někým schovává. Může být úplně kdekoliv,“ poznamenal Jonny.

„Vyhlásíme po něm pátrání,“ rozhodl Tommy Persson.

„Ale vždyť přece nic neprovedl,“ namítla Irena.

Komisař odpověděl až za chvíli. „Pokud víme, tak ne. Ale možná má důležité informace v souvislosti s bombou nastraženou pod autem. Také se může sám ocitnout v nebezpečí a stát se obětí zločinu. A navíc je fakticky neznámý,“ doložil.

Má pravdu, uznala Irena. Vyhlásit po něm pátrání je asi to jediné, co teď můžeme udělat.

„A co jeho byt? Neměli bychom zjistit, jestli ho neprodal? Za ten by nějaké peníze získal. Menší kapesné.“ Sara začala tukat do počítače před sebou. Po několika minutách se jí tvář rozzářila širokým úsměvem.

„Tady!“ Otočila monitor, aby i ostatní viděli.

Na prodejních stránkách makléře se skvěla nabídka: *„Lorensberg, starší třípokojový byt ve skvělém stavu s krásnými vysokými stropy, 92 čtverečních metrů, 4. poschodí s výtahem. Měsíčně 5 280 korun. Požadovaná cena: 4 250 000 švédských korun nebo nejvyšší nabídka.“* Následoval lyrický popis vybroušených podlah, štukatur na stropě, nově vybavené kuchyně a koupelny a dvojích fungujících kachlových kamen v pokojích. Fotografie ukazovaly vzdušný byt zařízený v bílém, s leštěnou ocelí v kuchyni, kuchyňskými dvířky z masivního dubu, vykachlíkovanou koupelnu s pračkou a sušičkou a sprchu kombinovanou s parní saunou. Na posteli ležela spousta malých hedvábných polštářků v různých pastelových barvách a několik plédů.

Sara opatrně nehtem zaklepala na fotografii. „Takovou

jsme s Mattim viděli na předváděcích akcích,“ podotkla s významným úsměvem.

„Takže byt zatím prodaný není,“ konstatovala Irena.

„Neměl tedy víc než třicet tisíc, a ty prachy už dávno mohl prohrát. Nebo třeba vyhrát víc. Asi se v této chvíli nemusíme Månssonem zabývat,“ rozhodl Tommy Persson a otočil se k Fredrikovi: „Máme něco nového o vraždě Patrika Karlssona?“

Fredrik energicky přikývl. „Vynořilo se pár zajímavých informací. Především jsme zjistili, že pizza byla objednaná z jeho mobilu ve 22.02. Mobil nemáme, ale údaj a hodinu jsme zjistili z objednávkové listiny v pizzerii.“

„Kdo hovor přijal?“ otázal se komisař.

„Majitel. A ten vypověděl, že muž, který volal, mluvil švédsky bez nejmenšího přízvuku. Nejspíš to byl sám Patrik. Mohl to ovšem přirozeně být i jeho vrah, i když to moc pravděpodobně nevypadá.“

Tommy souhlasně přikývl a pak se zeptal: „Kdo mluvil s poslíčkem, který byl svědkem vraždy?“

Fredrik se přihlásil pozvednutou rukou jako řádný školák. Když dostal slovo, pokračoval: „Vyslechl jsem ho včera odpoledne. Je to Adem Guzel, osmnáctiletý mladík tureckého původu. Trochu se vzpamatoval z šoku a na něco si vzpomněl. Když vycouval z místa činu a vyjel na Ringöskou ulici, málem se srazil s motorkou. Přijížděly proti němu dvě vedle sebe. Jedna z nich na špatné straně ulice. Adem se jí vyhnul, ale bylo to o fous.“

„Motorky v blízkosti starého lokálu Bandidos, teď i klubu Gothia...,“ začala Sara.

„Počkej, počkej, nepředbíhej. Tohle radši přenecháme našim kolegům z oddělení pro objasňování organizovaného zločinu. Darebáci z motorkářského klubu jsou jejich speciální lahůdka,“ přerušil ji Jonny a usmál se na Fredrika.

Přestože žertoval, Irena vycítila v jeho hlase skrytý podtón.

„Díky za krásný dárek, drahý kolego a příteli,“ odpověděl Fredrik a úsměv Jonnymu oplatil.

Sara stiskla rty a vyměnila si významný pohled s Irenou. Nic nekomentovala, ale začala si něco vztekle čmárat do bloku na stole před sebou. Irena už z dřívějšíka věděla, že Sara plní stránky roztodivnými figurami.

„Vzpomněl si Adem, jak ti chlapíci vypadali?“ zeptala se Sara, aniž by vzhledla od bloku.

„Ne. Byl v šoku. Ale prý moc nespěchali. Proto si je zpočátku s vraždou nespojil. Teprve když se trochu uklidnil a začal o tom uvažovat, vybavili se mu,“ odpověděl Fredrik.

„Nevšiml si, jestli neměli vesty nebo bundy s emblémy?“ napadlo Irenu.

„Na to jsem se ho zeptal, ale nepamatuje se.“

„Třeba si ještě později vzpomene,“ řekla Sara s jiskřičkou optimismu v hlase. Zkoumavě na Jonnyho pohlédla a dál kreslila. Postava v bloku dostávala jasnější obrysy, nepochybně se mu podobala. Když nakonec jeho tvář doplnila o škodolibý úsměv, nebylo nejmenší pochybnosti, že modelem je Jonny Blom. Irena se musela usmát.

„Snad. Musíme v to doufat. Jinak nemáme po čem jít. Matti doufal, že najde otisky na benzinovém barelu v ložárně, ale marně. Vrah ho pečlivě otřel nebo měl rukavice,“ řekl Fredrik.

„Takže vražda byla plánovaná,“ konstatoval Tommy Persson. Otočil se k Jonnymu a zeptal se: „Vyptávání v okolí *Gladys* nic nepřineslo?“

„Ne. Je to napodiv, protože bylo teprve těsně před devátou večer. Přestože šlo o pondělí, vládl na Avenue docela velký ruch. Především se tam vyskytovala mládež, protože škola dosud nezačala. Nikdo se ale nepřihlásil a obcházení sousedních domů nám nic nedalo. Jedinou zajímavost

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.